

номерция на румелийскитѣ дружини била: 1-а Пловдивска съ съ три роти, 2-а Пловдивска, 3-а Пазарджишка, 4-а Карловска, а по-послѣ Пещерска, 5-а Казанлъшка, 6-а Ст.-Загорска, 7-а *Сливенска*, 8-а Ямболска, 9-а Харманлийска, 10-а Хасковска съ три роти, 11-а Айтошка и 12-а Бургашка съ три роти. Сщеврѣменно се съставилъ и учебния баталионъ — съ двѣ пѣхотни роти, пионерна рота, ескадронъ и полубатарейя.

Панайотъ Хитовъ, който дошълъ въ града заедно съ своитѣ хора отъ централния комитетъ за дена на съединението, съ извѣстието за станалото въ Пловдивъ, влиза въ Сливенската префектура, дѣто принуждава мѣстната администрация да сложи отъ себе си властѣта. Послѣдната направя това доброволно, по който случай тѣй провъзгласеното *съединение* въ Сливенъ се извършва безъ шумъ и кръвопролитие. Ентузиазмътъ на сливенци е билъ голѣмъ. При слуха за станалото всички граждани, които се намирали вънъ отъ града по работа, бързали да се върнатъ въ Сливенъ. Привечеръ на сщия день 6-и септември, *Хитовъ*, *Димитъръ Куртевъ* (до тогава прѣдседателъ на Сливенското опълченско дружество) и др. сподвижници на съединението отиватъ въ лагера на Сливенската дружина и извѣстятъ на офицеритѣ станалото съединение въ Сливенъ. Послѣднитѣ, които не сж били чужди на замисления отдавна планъ, посрѣщатъ това събитие съ обща радостъ. Сщеврѣменно, командирътъ на присѣтствующата рота поручикъ *Хр. Бѣловъ* получилъ покана отъ дружинния командиръ майоръ *Головъ*, да дойде въ Сливенъ за да приеме дружината, тѣй като по дадена заповѣдъ рускитѣ офицери трѣбвало да се оттеглятъ отъ служба. Вече на 8-и септември Сливенската дружина била готова за походъ. Прѣзъ тоя день, въ 3 часа слѣдъ обѣдъ, на площада между *Миновата* мааза и „Голѣмия мостъ“ става напѣтственъ молебень. Първи минаватъ опълченцитѣ начело съ *Хитовъ*. Радостѣта на гражданитѣ и въобще ентузиазма на младежитѣ прѣзъ тия минути сж били неописуеми. За първи пѣтъ отъ петъ вѣка насамъ бѣлгарина формално и открито нарамвалъ оржие въ походъ срѣщу врага. Силитѣ били неравни. Можемъ си прѣдстави какъвъ куражъ и възторженостъ сж тикали шепа войска отъ вчерашни роби срѣщу милионни феслии пълчища.

Една отъ най-виднитѣ роли при съединението прѣзъ 1885 г. е игралъ тогавашниятъ командиръ на 2-а Пловд. дружина майоръ *Николаевъ Дончо* (сега запасенъ генералъ отъ инфантерията), родомъ отъ Болградъ, съ баща сливенецъ. Прѣзъ врѣме на ноцното събрание (срѣщу 6-и септемврий), станало въ помѣщението на градския съвѣтъ въ Пловдивъ, майоръ *Николаевъ* е билъ избранъ за главнокомандующъ на всичкитѣ войски, за които сщеврѣменно се рѣшило да се мобилизиратъ и разпрятятъ къмъ турската